ΙΝΔΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ALEXANDRA GRIMANELLI

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΛΕΦΤΗ

Μία μικρὴ βορεινὴ πολιτεία στὶς Ἰνδίες, ἕνα σπιτάκι Εὐρωπαϊκοῦ ρυθμοῦ, ἕνας μικρὸς κῆπος ὅλο πρασινάδα,μία μακρυὰ βεράντα στολισμένη μὲ γλάστρες ἀπὸ βασιλικὸ καὶ τριαντάφυλλα, τὸ βαρὺ ἄρωμα τῶν μαγγιαριῶν, ἡ ἥσυχη νύχτα, τὸ παραπονιάρικο σκούξιμο ἑνὸς τσακαλιοῦ, νὰ τὸ πλαίσιο μέσα στὸ ὁποῖο διεδραματίσθηκε αὐτὴ ἡ πρωτάκουστη καὶ ἀνατριχιαστικὴ τραγῳδία :

Ἐδῶ καὶ χρόνια κάθε νύχτα ἕνας ἄνθρωπος ἄγριος ἔκοβε βόλτες ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴ βεράντα καὶ στὸν κῆπο κρατῶντας στὸ ἕνα χέρι του ἕνα φανάρι καὶ στὸ ἄλλο ἕνα μπαστοῦνι μὲ σιδερένια ἄκρη.

Ἦταν ὁ Μανγὰλ ὁ νυχτοφύλακας παλιὸς κλέφτης, διάσημος ἄλλοτε γιὰ τὶς ληστεῖες του καὶ γιὰ τὴν τόλμη του. Ἡ ἀντίθεσις μεταξὺ τοῦ τωρινοῦ του καὶ τοῦ παληοῦ ἐπαγγέλματος δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἀσυνείθιστον γιὰ ἕνα κάτοικο τῶν Ἰνδιῶν· ὅλοι κεῖ κάτω ξέρουν ὅτι οἱ καλλίτεροι φύλακες εἶνε οἱ παλαιοὶ κλέφτες καὶ οἱ Εὐρωπαῖοι τοὺς παίρνουν στὰ σπίτια τους γιὰ τὴ δύναμί τους καὶ τὴν ἀντοχή τους κι' ἀκόμα γιατὶ ὅποιος πάρει γιὰ φύλακα ἕνα κλέφτη ἀσφαλίζει σχεδὸν τὸ σπίτι του ἀπὸ κάθε ἐπίσκεψι τῶν ἄλλων πρήν συναδέλφων του. Καὶ στ' ἀλήθεια οἱ Ἰνδοὶ κλέφτες νομίζουν ὅτι ὅταν παίρνει ἕνας κτηματίας ἕνα δικό τους γιὰ φύλακα πληρώνει ἕνα εἶδος φόρου, κ' εἶνε σὰ νὰ ὑπογράφῃ μαζί τους μιὰ σύμβασι ἀσφαλείας στὴν ὁποία, ἐκτὸς πολὺ λίγων ἐξαιρέσεων, ὑπακούουν ὅλα τὰ μέλη τῆς φυλῆς τῶν κλεφτῶν θρησκευτικῶς.

***

Τὴ νύχτα αὐτὴ ὁ Μανγὰλ φύλαγε μὲ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ ζῆλο γιατὶ οἱ κύριοι τοῦ σπιτιοῦ εἶχαν πάει ταξεῖδι. Στὸ σπίτι εἶτανε τὸ μικρὸ παιδί τους μὲ τὴν παραμάνα του, ἐνῷ τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικὸ κοιμόταν στὰ δωμάτιά του, στὸ βάθος τοῦ κήπου. Ὡς τὰ μεσάνυχτα ὁ Μανγὰλ δὲν ἔπαυσε νὰ κόβῃ βόλτες στὴ βεράντα. Παντοῦ ἡσυχία καὶ σιωπὴ βασίλευε. Τέλος ξάπλωσε σ' ἕνα στρῶμα ἀπὸ χόρτα, ποὺ τὸ χρησιμοποιοῦσε γιὰ κρεββάτι. Μόλις ἀρχισε νὰ βυθίζεται σὲ μιὰ γλυκειὰ νάρκη, ὅταν ἕνας ἔλαφρός, ἀλλ' εὐδιάκριτος θόρυβος ἔφθασε στ' αὐτιά του. Στὸ λεφτὸ ἦταν ὄρθιος. Ὁ θόρυβος ἔρχονταν ἀπὸ τὴ δεξιὰ γωνία τῆς βεράντας. Γλύστρησε σιγὰ — σιγὰ πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ βρέθηκε ἀντιμέτωπος μ' ἕνα νέο ἄντρα, ποὺ τὸ δυνατὸ σῶμά του εἶτανε ντυμένο μὲ κουρέλια. Τὰ ἄγρια μάτια του ἔλαμπαν σὰν λεπίδες μὲς τὸ σκοτάδι. Γρήγορος ὁ Μανγὰλ ἔβαλε τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ κλέφτη. Ὁ ἄλλος ἥσυχος χαΐδεψε μιὰ στιγμὴ τὸ ρόπαλο ποῦ κρατοῦσε. Ἔπειτα κύτταξε τὸν φύλακα καὶ εἶπε μὲ μιὰ φωνὴ περιφρονητική :

—Γέρο, ἄφησέ με νὰ περάσω.

Ὁ Μανγὰλ κατάπιε μια βλασφημία καὶ εἶπε :

— Ἄνθρωπε ξεδιάντροπε, πῶς τόλμησες νὰ ἔρθῃς ἐδῶ ; Εἶμαι κ' ἐγὼ ἀπὸ τὴ φυλὴ τῶν κλεφτῶν, δὲν τὸ ξέρεις ; Ἤρθες νὰ κλέψῃς τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ τρέφουν ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς σας ; Δὲν ξέρεις τὸ ἱερὸ ἔθιμο ἢ δὲν ξέρεις ὅτι εἶμαι ἕνας ἀπὸ τοὺς δικούς σας;

— Ξέρω ὅτι μέσα στὸ σπίτι αὐτὸ ὑπάρχουν πολλὰ λεφτά, χρυσᾶ κουτάλια καὶ μαχαίρια ἀπὸ ἀσημ' ἔλα, ἄφησέ με νὰ περάσω. Φτάνουν τὰ λόγια. Δὲν εἶσαι πιὰ ἀπὸ τοὺς δικούς μας... Εἶσαι ἐχθρὸς τῶν δικῶν μας. Σὺ δὲν ἔχεις ντροπὴ ἐπάνω σου, ποὺ ἐνῷ ἤσουν ἐλεύθερος στὰ βουνὰ καὶ στὰ δάση, τὰ ἀπαρνήθηκες ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ σαπίζῃς σὰ σκυλλὶ ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ στρῶμα !

Ὁ Μανγὰλ δὲν ὥρμησε πάνω σ' αὐτὸν τὸν αὐθάδη ὅπως θὰ περίμενε κανείς. Κοίταξε τὰ χαρακτηριστικά του καθὼς τὰ φώτιζε τὸ φῶς τῆς σελήνης καὶ τοῦ φαναριοῦ του.

— Εἶσαι ἀπὸ τὴ χώρα ; τὸν ρώτησε.

— Ναί, ἀπάντησε ἐκεῖνος ξερά.

— Κ' οἱ γονεῖς σου ;

—Οἱ γονεῖς μου... Τοὺς ἔχω χάσει ἀπὸ ἕξη χρόνων παιδὶ κι' ἀπὸ τότε δὲν τοὺς ξαναεῖδα. Ὁ πατέρας μου εἶταν κλέφτης καὶ μιὰ νύχτα ποὺ τὸν κυνηγοῦσε ἡ ἀστυνομία μὲ εἶχε κ' ἐμένα ἀπάνω στὸ ἄλογό του. Μὰ στὸ δρόμο ἔπεσα σὲ μιὰ τάφρο μεταξὺ τοῦ Ἐταβὰ καὶ τοῦ Σικοαμπᾶ. Ὁ πατέρας μου δὲν μὲ εἶδε ὅταν ἔπεσα καὶ ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του. Ἕνας φακίρης μὲ μάζεψε ἀπὸ τὴν τάφρο μιὰ ἀργότερα ἔφυγα κι' ἔγεινα κλέφτης.

— Μεταξὺ τοῦ Ἐταβὰ καὶ τοῦ Σικοαμπᾶ ! ξανάπε ὁ Μανγὰλ μὲ φωνὴ παράξενη κι' ἔξαφνα μὲ ἀγωνία εἶπε στὸν κλέφτη :

— Δεῖξε μου τὰ χέρια σου. Στὸν ἀριστερὸ ἀντίχειρα ἔχεις ἕνα σημάδι σὲ σχῆμα σταυροῦ;

— Ναί, νάτο... ἀλλὰ ποὺ τὸ ξέρεις, ἐσὺ αὐτό ;

— Εἶμαι ὁ πατέρας σου, εἶμαι ὁ Μανγάλ. Σὲ γύρευα τόσα χρόνια. Ἐμένα μὲ κυνηγοῦσαν οἱ ἀστυνομικοὶ ἐκείνη τὴ νύχτα. Ἡ μπόρα ἦταν ἕτοιμη νὰ ξεσπάσῃ κεῖνο τὸ βράδι· τὸ θυμᾶσαι ;

— Εἶσαι ὁ πατέρας μου.., εἶπε ὁ ἄλλος.

Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ἀπίστευτη ἀποκάλυψις δὲν φαινόταν νὰ τοῦγει κάνει καμμιὰ ἐντύπωσι. Θάλεγε κανεὶς ὅτι ὅλα ταῦτα δὲν εἶχαν καμμιὰ σημασία γι' αὐτόν.

— Αἴ, καλά ! Ἔτσι θἄναι εἶπε. Ἀλλὰ ἀρκετὰ φλυαρήσαμε. Παραμέρισε τώρα, γέρο ! Θέλω νὰ μπῶ μέσα. Μπορεῖς νὰ κάνῃς τὸν πληγωμένο ἢ ὅτι δὲν μὲ πῆρες χαμπάρι.

— Ὄχι ! ἀπάντησε ὁ Μανγάλ, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἀγωνιώδη στιγμὴ σιωπῆς.

— Τότε θὰ περάσω μὲ τὸ ζόρι.

— Θὰ χτυπήσεις τὸν πατέρα σου ;

— Εἶμαι ἕνας κλέφτης καὶ θὰ χτυπήσω τὸν φύλακα.

Ὁ πατέρας κοίταξε στοργικὰ τὸ γυιό του. Τὸν ἀγαποῦσε ὄχι μόνο γιατὶ εἶταν παιδί του ἀλλὰ καὶ γιατὶ εἶχε γίνει, σὰν κι' αὐτόν, κλέφτης. Ὁ γέρος βλέποντας τὸ παιδί, νοσταλγοῦσε ὅλη ἐκείνη τὴν παλιά ζωή του. Αὐτὸ τὸ παιδὶ ἦταν δύο φορὲς αἷμα του, γιατὶ ἡ ἴδια ἄγρια πνοὴ κυλοῦσε μέσα στὶς φλέβες τοῦ γυιοῦ του. Ἦταν ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτός του, ὁ παλιὸς Μανγάλ, αὐτὸς ποὺ στεκόταν τώρα ἀπειλητικὸς μπροστά του.

Ἀλλὰ ὁ σημερινὸς Μανγάλ. ὁ ἥμερος Μανγάλ, ὁ φύλακας ἔπρεπε νὰ παλαίψῃ μὲ τὸν παλιὸ Μανγάλ, τὸν ἄγριο Μανγάλ, τὸν κλέφτη. Δὲν εἶχε καιρὸ γιὰ χάσιμο. Ὁ γυιός του τὸν σημάδευε μὲ τὴ γροθιά του στὸ σαγόνι.

Καὶ τότε μιὰ πρωτάκουστη καὶ σκληρότατη πάλη ἄρχισε κάτω ἀπὸτὸ φῶς τῆς σελήνης μέσα στὴ νύχτα. Οἱ δυὸ ἄνθρωποι, ὁ πατέρας κι' ὁ γυιός, χτυπιόντουσαν ἀνελεήμονα διασταυρώνοντας τὰ ρόπαλά τους. Εἶχε κάτι τὶ τὸ ὑπεράνθρωπο αὐτὸς ὁ πατέρας ποὺ πάλευε ἐναντίον τοῦ γυιοῦ του, μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις, μὲ ὅλην του τὴν τέχνη σὰ λυσσασμένος σὰν νὰ εἶχε μπροστά του ἕνα ἄγνωστο κακοῦργο. Ἀγωνιζόταν μὲ λύσσα καὶ ὅμως εὐχόταν μ' ὅλην του τὴν καρδιά, νὰ νικηθῇ νὰ πέσῃ ἐξαντλημένος, γιὰ νὰ φύγῃ τὸ παιδί του ἀτιμώρητο.

Παραμέρισε τώρα, γέρο...

Χτυποῦσε μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη ἀπὸ τὴν ἀγωνία μήπως σκότωνε τὸ γυιό του. Τὰ χτυπήματά του ἔκαναν πιὸ πολὺ κακὸ σ' αὐτὸν τὸν ἴδιο παρὰ σὲ κεῖνον ποὺ τὰ λάβαινε. Μιὰ ἀνείπωτη χαρὰ τὸν πλημμύρισε ὅταν ἔννοιωσε ὅτι ἐπὶ τέλους ἄρχισε νὰ χάνῃ τὶς δυνάμεις του.Εἶχαν πέσει κι' οἱ δυὸ ἀπάνω στὸν τοῖχο τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ νέος ἔσταζε ἱδρῶτα, καὶ ὁ Μανγὰλ δίστασε νὰ καταφέρῃ τὸ τελειωτικὸ του χτύπημα.Τέλος κάνοντας μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια ἔστριψε στὰ χέρια του τὴ μαγκοῦρα του καὶ τὴ σήκωσε γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸ γυιό του μὲ ὅλη του τὴ δύναμη.Μὰ συγχρόνως ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του ὑψωνόταν μιὰ ἱκεσία πρὸς τὸ Θεό του :«Βισνού, σῶσε τον!...Κάνε νὰ μὴ τὸν βρῇ τὸ χτύπημά μου!»Μὰ ὁ ἄλλος μὲ τὸ τρομερό του χέρι, τὸν πρόλαβε καὶ τοῦ κατάφερε μιὰ τρομερὴ γροθιὰ στὸ μέτωπο. Ὁ ἐξαντλημένος φύλακας δὲν ἄργησε νὰ πέσῃ κάτω.

Τότε ὁ νέος αἱμοστάζοντας καὶ ἄγριος, προσπέρασε τὸ κορμὶ τοῦ πατέρα του, ἔσπασε ἕνα τζάμι καὶ μπῆκε μέσα στό σπίτι. Γέμισε γρήγορα-γρήγορα τὶς τσέπες του μὲ διάφορα χρυσαφικά, ἔπειτα πήδησε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ χάθηκε μέσα στὴν ἐρημιὰ καὶ τὴ νύχτα. Ἡ ἀστυνομία ἔφτασε ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ὧρες. Ὁ κλέφτης ἤτανε πιὰ μακρυά. Δυὸ ἀστυνομικοὶ βρῆκαν στὴ βεράντα τὸ σῶμα τοῦ φύλακα μὲ τὸ πρόσωπο πρισμένο ἀπὸ τὰ χτυπήματα, ἐνῶ τὸ αἷμα ἔτρεχε ποτάμι ἀπὸ τ' αὐτιὰ καὶ ἀπὸ τοὺς κροτάφους του. Ἔσκυψαν καὶ τὸν σηκώσαν. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸν νόμιζαν πεθαμένο ἄνοιξε τὰ μάτια του, εἶδε τὰ πρόσωπα τῶν ἀστυνομικῶν, εἶδε τὴ βεράντα καὶ θυμήθηκε

Τότε σηκώνοντας τὸ κεφάλι ρώτησε μὲ φωνή,ποὺ μόλις ἀκουγόταν.

— Καὶ ὁ κλέφτης ;

— Ἔφυγε ! εἶπε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς.

— Ἔφυγε ! ξανάπε ὁ γέρος μ' ἕνα παράξενο χαμόγελο.

— Δὲν ἔπρεπε νὰ τοῦ τὸ πῆς αὐτό· εἶπε ὁ δεύτερος ἀστυνομικὸς στὸν σύντροφό του. Ὁ φύλακας εἶνε χτυπημένος γιὰ καλὰ καὶ θὰ πεθάνῃ. Ἔπρεπε νὰ τοῦ πῆς ὅτι ὁ ληστὴς πιάσθηκε. Θὰ τὸν εὐχαριστοῦσες. Κύττα τον πῶς κάνει τὰ μοῦτρα του !

Μὰ ἐκεῖνο ποῦ φαινόταν στὸ πρόσωπό του εἶταν ἕνα χαμόγελο... Τὰ φλογισμένα χείλη τοῦ Μανγὰλ τρεμούλιασαν λίγο καθὼς ἔλεγε μέσα του μιὰ θερμὴ προσευχὴ στὸν Βισνού, ποὺ ἔσωσε τὸ παιδί του.

Καὶ σὲ λίγο ξεψύχησε...

Alexandra Grimanelli